

A skrbelo se je tudi, da so bili poštene in blagonravni. Ob devetih zvečer je moral biti vsak doma; če je prišel pozneje in trkal na zaprta vrata, smel ga je za kaznen mojster pustiti zunaj na hladnem, če se mu je zdelo — gostilnice so bile itak ob devetih redoma že vse zaprte. Zadrúžna pravila so jim zabíčevala, naj o prostem času ne igrajo in ne popivajo, nego naj rajši kaj koristnega čitajo. Delavni čas je bil v posameznih obrtíh natančno določen; plačilo je bilo zadostno, dobro. Moral je vsak pomočnik tudi za neko dobo iti na tuje, da se bolj omika in izobrazi. Takega potujočega pomočnika so tedaj povsod radi videli — bile so še vse drugačne razmere. Bil je ljudem ljub, včasí težko pričakován gost: vedel jim je pripovedovati raznokaj novega in zanimivega. Kjer je bilo združje, ostajal je na rokodelskei ostaji; tam so ga prenočevali in prehranjevali — ali pa so mu dajali mojstri stan in hrano zaporedoma po nekaj dní, dokler ni dobil dela ali, če ga ni v kratkem dobil, odrinol naprej.

(Dalje prihod.)

Shod v Braslovčah.

(Izvirno poročilo.)

Shoda v Braslovčah dne 27. avgusta se je vdeležilo veliko število ljudstva; navzočih je bilo tudi precej Gomílanov, Polzelanov in Šmarčanov s Pake. Gsp. Ivan Kač iz Žalca je govoril o zadrúžni organizaciji. Razlagal je, kakó se ustanavljajo in vodijo zadrúge, kakó prodajajo skupno razne izdelke in kupujejo istotakó razne potrebščíne. Govoril je tudi o raznih zavarovalnicah ter kazal druge dežele v zgled, koliko so v tem že napredovale. Rekel je poslednjič, da bodo kmetje potem, ko bodo enkrat združeni v zadrúge, veliko lažje in tudi uspešneje zahtevali slovensko kmetijsko šolo za Južni-Štajar.

Gospod dr. Dečko iz Celja je poročal o deželnem zboru v Gradcu in o politíčnem položaju sploh. Znani italijanski pesnik je zložil prekrasno pesem. V tej pesmi govori tudi o peklú in pravi, da je na vratih pred peklom napis: «Pustite zunaj upanje!» Te besede, pravi govornik, bi lahko stale tudi na vratih deželnega zbora štajarskega, ker Slovenec pride v tej hiši med krute sovražnike. Nasprotniki so nas Slovence politíčno takó razdelili, da nas je povsod nekaj,

skatlje — te zibelke svoje sreče, tega raja svojega nisem videl več. Kakor mraz, pretresla mi je grozna slutnja vse moje ude; moja sedanja usoda stopila mi je pred duševno oko v strašni resničnosti. O niti toliko sočutja niso imeli z menoj, da bi se mi dali posloviti od svoje škatle, v kateri sem preživel tako blaženo dobo; niti «z Bogom» nisem smel reči glavi, za katero sem bil vendar stvarjen. Nikdo se ni oziral na mojega velikega duha, na mojo postavó. Še celo sluga se je zvito nasmehoval, ko me je držal v roki, a jaz sem prisegal strašno maščevanje vsem, ako dospem zopet na bivšo višino.

Še tega dne se je raznesla po mestu, po deželi in po vsem zemeljskem krogu povest o mojem padcu. Moji sovražniki so ukali, in naenkrat sem spoznal, da nisem imel nobenega, niti jednega prijatelja — da je vse bilo prevara in prilizovanje.

Velik duh ima glavo vedno na svojem mestu. Vdal sem se tedaj v svojo osodo, prenesel sem moško svoj padec in tudi s tem sem se moral sprijazniti, da bodem zdaj moral smukati z glave pred ljudmi, za katere se sicer niti pobrigal nisem.

Ljubeznjivi bralec, odpusti mi, če si prihranim pripovedovanje, kako sem prišel potem na glavo učenjaka. Zadostuje, če le to povem. Kako se mi je godilo v tem zakonu, o tem v tretjem poglavju.

(Dalje prih.)

a povsod premalo. Na Štajarskem nas je nekaj, na Koroškem, na Goriškem, a premalo, da bi si mogli pridobiti večjih pravic. Razven tega je pa še volilni red za nas skrajno neugoden. Jedna tretjina prebivalcev na Štajarskem nas je Slovencev; imeti bi morali okrog 20 deželnih poslancev, pa jih imamo samo 8. Volilci v mestih in zlasti veleposilstvo ima v primeri s kmečkimi volilci preveliko prednost. Ker nas je Slovencev premalo, zató nimamo veliko upliva; Nemci pa o prenapredbi volilnega reda, za kar se mi že leta in leta potegujemo, nočejo nič slišati. Mi plačujemo davke, mi damo več fantov v vojake kot Gornji-štajarci, zakaj li bi ne imeli tudi istih pravic? Največja krivica pa se nam godi pri šoli. Nimamo meščanskih šol, Nemci jih imajo 13. Radi tega sem jaz v Gradcu predlagal, da bi se ustanovila slovenska meščanska šola v Št. Juriji ob južni železnici, a Nemci tega še slišati niso hoteli. Nimamo višjih obrtniških šol, radi tega smo navezani le na grudo; a tovarne pri nas stavi Nemec, mi mu pa delamo. To je nasledek, ker nismo strokovno izobraženi, da bi si znali uporabiti prirodne sile v naše domovini. Nemci tudi ne pusté, da bi razdelili deželni šolski svet kakor je na Češkem. Pač naši davki, katere porabljejo, so jim dobri, a pravic nam nočejo dati. Torej v Gradcu se ne dá kaj doseči, v Gradcu smo Slovenci brez upa. A vkljub temu smo Slovenci v zadnjem času zelo napredovali. To pa nasprotniki jezi; za-to se divje obnašajo, kričijo, razbijajo okna, napadajo hiše, razgrajajo cele dni kakor kažejo zadnji dogodki v Celju. Isti, ki take reči uganjajo, nikakor ne morejo zmagati. Kdo pa so celjski Nemci? Od nas živé. Če bi jih mi ne podpirali, bi jim kmalu trebušček krulil. Za-to ne bodimo v strahu za bodočnost. Pravica zmaga!

Na-to so volilci na predlog g. A. Kokelja izrekli g. poslancu zaupnico.

Nekdo je utemeljeval naslednje resolucije, katere so bile jednoglasno sprejete:

Ljudski shod kat. politíčnega društva za vranski okraj v Braslovčah dne 27. avgusta se zgraža nad silnostjo in surovostjo celjskih Nemcev z dne 9. in 10. avgusta t. l. Celjska mestna policija se je ob tej priliki pokazala popolnoma nesposobno, ker ni hotela zabraniti napadov na Slovence. Vsled tega, da bi se taki izgredi več ne ponavljali, prosi podpisano društvo visoko c. kr. namestništvo v Gradcu, da naj blagovoli podržaviti mestno policijo v Celju. (Ta resolucija se je odposlala v Gradec na c. kr. namestništvo).

Ljudski shod v Braslovčah je mnenja, da bi bilo po takih krvavih prizorih kot so se godili v Celju dne 9. in 10. avgusta t. l. neumno, še na dalje podpirati celjske nemške trgovce, ter ob enem naroča ondodnim slovenskim trgovcem, da naj si preskrbé večjo množino raznovrstnega in cenega blagá, da ne bo treba pohajati nemških prodajalnic.

Ljudski shod v Braslovčah izraža obžalovanje in ogorčenost nad tem, da so nemški opozicijski poslanci preprečili s svojim huronskim krikom državno-zborsko delovanje ter s tem pomagali § 14 do veljave.

Ljudski shod v Braslovčah izraža obžalovanje, da je visoka c. kr. vlada po § 14. obdačila sladkor in druge vžitnine, ter naroča svojim zastopnikom, naj delujejo na-to, da se obdači razkosje, razni nepotrebni športi, borza in sploh kapital, ne pa one vžitnine, katere potrebuje delavsko ljudstvo.

Dopisi.

Sv. Trojica v Slov. gor. (Zapomnimo si.) O priliki zadnjega veličastnega zborovanja vrlega «katol. politíčnega društva» so se pokazali nekateri Trojičani v pravi svoji luči. Ves teden so se pripravljali, nekateri tudi s kamenjem, da sprejmejo in spremijo zborovalce t. j. tiste ljudi, ki jim dan na dan nosijo težko prislužene groše v

njih prodajalnice. Slovenski kmetje, čujte kdo je Vaš prijatelj: Pri Steinbauerjevi gostilni se je klicalo «hajl». Pri vrtnih vratih je razkoračen stal tisti kovač, ki ga tako radi podpirate. Pri odprtem oknu je ravnotam nekdo strašno zatulil «hajl und Sieg». Iz Ferkove gostilne so se slišali klici «hajl». Najbolj glasni pa so bili «komiji». Golobove prodajalne in oni iz prodajalne Sedminekove od Sv. Lenarta. Med zborovanjem pa je hotel posebno trojiški policaj obrniti pozornost zborovalcev na se. Predstojnik trojiškega trga je g. Ferdinand Golob. Ta mož ni niti mezinca ganil, da bi utihnili po trgu divji klici; pred njegovo hišo so njegovi «komiji» kričali «hajl und Sieg!». Pred njegovo hišo so peli lenarski in trojiški komiji «Wacht am Rhein» — neavstrijsko pesem! Pred njegovo hišo so se drli dobro nam znani komiji nad mirno mimogredočimi kmeti, nad tistimi kmeti, ki vedno kupujejo pri Golobu. Veselega policaja tudi ni trebalo pošiljati na zborovanje. Tako tedaj, g. Golob? Ali ne veste, da živite od kmetov, od tistih kmetov, katere so Vaši fantje tako obhajali? Ali ne veste, da mora trg konca vzeti, če ne bi bilo tamkaj samostana in da večina Trojičanov živi od romarjev? Ali ne veste, da ste kot predstojnik dolžni skrbeti za mir in red v trgu? Ali ne veste, da so Vas kmetje postavili načelnikom posojilnice? Od drugih vemo le to, da je usnjár, ki ima sleherni krajcar od kmetov, bil hudo jezen. V gostilni pri «stari pošti» je bil vzgleden mir, ker je gospodar moder in je vse prepovedal, kar bi nas utegnulo motiti. Narodnjaki trojiški pa so se vrlo obnesli. Vse to, posebno pa Goloba si hočemo dobro zapomniti mi kmetje. Gospod Golob! Naročite svojim komijem, naj nad vsakim Slovincem, ki pride v Vašo prodajalno, zakličejo «hajl und Sieg!» potem boste drugo leto že beračili. Ravno tako svetujemo gosp. Sedmineku pri Sv. Lenartu. Naš denar Vam diši, nas samih pa ne marate. — Kmetje, katere so komiji «nahajlali».

Iz Celja. (Kaj laž premore.) «Tvor-nica lažij o Slovincih» bi se lahko imenovala nemčúrsko Celje, ki kópiči z neumorno marljivostjo, z največjo strastjo laži in obrekovanja o nas Slovincih ter jih razširja in pošilja po svetu. «Celjska žaba» roma s temi lažmi težko obložena po svetu in okužuje s svojim lažnjivim duhom vse svoje sovrstnice, ki jemljejo poročila iz njenega vira. To se godi s tako nesramno pogumnostjo, da bi človek skoro trdil, laž zoper Slovence je v zakonu zapovedana! Nemčúrijem ne zadostuje gorostasne lažnjive novice o celjskih bojih, s katerimi so svet trapili poročevalci, ki so sami najhuje napadali Slovence kakor Čehe, ki so takorekoč z edno roko udrihali po glavah Slovencev, z drugo pa pisali poročila, da jih Slovenci napadajo! Ni njim zadosti, da so svoje «bratce» pridobili zase, ampak hočejo na vsak način prepričati ostale treznomisleče, ki so dosedaj sodili po svoji zdravi pameti; tudi to morajo verjeti, da so celjski Nemci popolnoma nedolžni, kakor beli golobi, ti črni vrani, Slovenci pa vse nesreče krivi. To vse hočejo doseči, z grdo nesramno pobalinsko lažjo! In kakor je že na svetu navada, da se lažniku več verjame nego pravičniku, zdi se, da imajo Nemci s svojim politísko lažnjivim aparatom uspeh. Saj sta sollicitator Bovha in učitelj Gostinčar, katera sta se upala braniti svoje življenje proti roparski druhalji — še sedaj v ječi!

V omenjeni tvornici pa se z vedno večjo marljivostjo vstvarjajo ter pošiljajo med svet liki slabo blago v židovskih tovarnah — najgrše laži o Slovincih. Kako grozne neresnice je prinesla «Celjska žaba» o slavnosti v Sevnici! Med družimi lažmi nahaja se tudi ta, da so Slovenci neko cesarsko zastava dvakrat odstranili, pa še drugih hujših protidinastičnih dejanj nas je dolžila. Resnica pa je, da se je zvečer pri koncertu, ko je igrála godba avstrijsko himno, pojavil avstrijski čút Slovencev prav lepo v tem, da

se je občinstvo vzdignilo raz sedeže, z odkrito glavo poslušalo ter končno z gromovitimi živio-klici dalo duška svojemu domoljubju. Ravno v Sevnici se je lepo pokazal razloček med slovensko in nemško omiko, katero slednjo imamo sedaj v Avstriji priliko občudovati. Nasproti roparsko razuzdanim Nemčurjem v Celji vedli so se Sokoli v Sevnici mirno, dostojno in možato. Lahko bi se bili osvetili nad Celjani in jim vrnili nad njih sevniskimi bratci, milo za drago, saj prilike in povoda so imeli dovolj: Se-li jim niso ti mlečezobi paglavci s plavicami na prsih nastavljali na pot, li ni nekaj teh napadalo z narodnimi trakovi okrašene otroke in ali niso nadalje te sevniske bele vrane opijanile nekega hlapca in ga potem najhujskale, da je vrgel kamen za Sokoli?! Toraj povoda dovolj, da bi bili tudi Sevnici rabili svoj »Hausherrnrecht«, na katerega se celjski nemčurji vedno sklicujejo. Pa to se ni zgodilo. Lahko bi bilo ta dan ljudstvo vse nemčurske ostanke dr. Kautschitscha v prah zdrobilo — a vkljub njih izzivanjem ni se jim skrivil niti las! In zakaj ne? Kratko zaradi tega, ker mi Slovenci nismo oni krivi preroki prepira, razdora in sovraštva med narodi, kakoršne se kažejo Nemci, nismo apostoli boja in prelivanja krvi, pač pa si prizadevamo biti apostoli miru.

Lahko bi še razkrili sto in sto drugih laži nemške celjske klike, a škoda je vsake besede, katera se proti tem neznačajnim nasprotnikom pogubi. Lahko si jih pa tudi vsak količkaj nepristransk človek sam razkrije.

Vkljub temu, da se kaže, kakor da bi nemške laži slavile svojo zmago, ne obupamo: konečna zmaga je bila in še bo zmiraj zmaga pravice. In to zmago bomo slavili prej ali slej tudi mi zatirani Slovenci!

Iz Rogaške Slatine. V kopališču Slatina shaja se že na stotine let v poletnem času različnih gostov kakor: Slovencev, Hrvatov, Srbov, Bolgarov, Črnogorcev, Grkov, Turkov, Italijanov, Švicarjev, Madžarov, Judov, Nemcev itd., torej največ Slovanov. A ti zaradi svoje prevelike potrpežljivosti in popustljivosti prenašajo najpredrznejša izzivanja Nemcev, oziroma slovenskih odpadnikov.

Kako velika je nemška predrznost, se je posebno dobro pokazalo letos na predvečer in na dan cesarjevega rojstnega dne. Nekateri Nemci, posebno bivšega svetokriškega domačega učitelja sin, dr. Jos. Hojzel, njegov nadopolni sinko, k nam privandrani ločki Miglič, ter koroških Slovencev odpadnik, trgovec Matevž Lešnik, pogrešali so frankfurtskih zastav, ter so na vse kriplje zahtevali, da se mora taka zastava razobesiti. Ker se pa tej želji ni takoj vstreglo, pritožili so se brzojavno na štajarski deželni odbor, kot lastnika tega kopališča. Ta je res spoznal, da je nujno potrebno demonstrirati na cesarjev rojstni dan z germansko zastavo, ter je ugodil želji slatinskih Posilinemcev.

Ko se je na predvečer rojstnega dne sežigal umetelni ogenj itd., so slatinski prusaki skušali s »Heil« klici prevpiti »živijo« klice, kar se pa istim nikakor ni posrečilo, ter so nadalje mesto »Heil« le »Bravo« klicali in ker istim še to ni izdalo, so h koncu vpili »musik« (godbo), da vsaj tako preprečijo »živijo« klice.

Na rojstni dan 18. avgusta ob 10 uri predpoldne pa, ko se je po domači častiti duhovščini v kapeli na Slatini opravljala slovesna služba božja, ter je domači vrli cecilijanski pevski zbor — kakor vsako leto, tako tudi letos ob sklepu še pel cesarsko pesem v slovenskem jeziku — je nekaj nemških mladičev jelo poleg na ves glas po ariji cesarske pesmi tuliti vedno ponavljajoče besede »heil«, »heil«, »heil« itd. To germansko demonstrativno pesem zapela bode dotična družba še v kratkem pred sodnijo, kjer se bode istej zato tudi prisodilo zaslužen plačilo. Ta pesem bode gotovo imela na meročajne kroge toliko večji utis, ker so se tega demonstrativnega petja tudi udeležili od katol.

k protest. veri pred kratkim časom prestopivši Germani. Zdaj skušajo vso stvar po že znani nemčurski navadi olepšati, ter predstaviti v drugi luči, ali vse to ne bode pomagalo nič, ker imamo dovolj zanesljivih in verodostojnih prič, kakor: c. kr. žandarmerijo, veliko gostov, celi domači pevski zbor itd.

Ta demonstracija pa se raztolmači takole: Druga leta je spremljala petje tudi kopališčna godba; tudi letos vršile so se predvaje, a po znanih slatinskih Velenemcih pregovorjen kapelnik, kateri je že sam dovolj nasproten proti slovenskemu petju, ter vsemu kar je slovensko, se je izrazil, da se godba ne more več zlagati s pevci, misleč, potem bo slovensko petje izostalo. Temu pa se je odločno uprl svetokriški nadžupnik Fr. Korošec; izostala je godba, a križevski vrli cecilijanski pevski zbor popeval je krasno — v splošno zadovoljnost avstrijsko mislečih gostov in drugega občinstva, slovensko sv. mašo. Ko so končno še zapeli cesarsko pesem, pridrvelo je nekaj nemških mladičev, ter jelo vmes kričati svoj »heil«. Razburjenost slovanskih in drugih avstrijskega mišljenja gostov je pa bila zastran te demonstracije tolika, da so se še isti dan pri obedu tudi prusofilski gosti z besedami resno sprejeli.

Tudi raz germansko vzgojilišče, sulferrajnsko šolo na Slatini razobesili so veliko in baje prav drogoceno frankfuratarico. Ker je vodstvo na ta način javno pokazalo svoje prusofilsko mišljenje, našel se je Avstrijec, kateri je to germansko drznost s tem kaznoval, da je frankfuratarico kmalo po razobesenju sežgal.

Kakor se iz vsega razvidi, postaja nemčurstvo na Slatini od leta do leta predrznejše ter je skrajno želeti, da se na Slatino naseli mnogo Slovanov, posebno Slovencev, da tako ostane ne samo okolica, temveč tudi kopališče slovensko. Ker vsako leto na Slatino prihaja največ slovanskih gostov, ter morajo ti z malo izjemo hoditi na hrano in stanovanje k zagrizenim Prusakom, se želi, da se tukaj osnuje primerno velika slovanska gostilna, katero bi gotovo vsi slovanski gosti podpirali in obiskovali; slatinski Slovenci bi pa takemu rodoljubnemu podjetniku šli povsod na roko. Slatinčan.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Imenovanja.) Sodnijskim adjunktom v Celju je imenovan dr. A. Dolezel, v Ptuj pa dr. K. Rogozinski. Nobeden ne zna slovenski. V Ptuj sploh ni adjunkta, ki bi bil popolnoma slovensčine zmožen. Sodnim predsednikom v Celju mislijo imenovati višjesodnega svetnika v Gradcu, dr. Emingerja. On je baje hud nemški nacijonalec, ki razume bolje politiko, nego pravniške stvari. Ravnatelj gimnazije v Ptuj je imenovan nemški radikalec A. Gubo, dosedaj profesor v Gradcu. — Vodja slovenskih paralelk v Celju je postal profesor na celjski nemški gimnaziji F. Liskovnick, ki niti iz slovensčine skušan ni. Krasno se razvijajo naše razmere!

(Iz šole.) Nadučitelj v Čadramljah pri Konjicah postal je g. Blenk, dozdej nadučitelj v Zibiki. Toda čuje se, da je v službi menjal z g. Pirchom, nadučiteljem v Konjicah. Vsled tega bi v Čadramljah za nadučitelja bil gsp. Pirch, v Konjicah pa Blenk.

(Mokraški list »Arbeiterwille«), ki izhaja v Gradcu, prinesel je poročilo o shodu pri »Stadt Wien«, katerega so imeli v Mariboru 6. julija kršč. socialisti. Nesramen mokrač, kateri je spisal isti dopis, je vedoma lagal, nesramno lagal, in je videl na shodu tudi drž. poslanca Kurz-a, katerega v Mariboru niti bilo ni. Sociji! le z lažjo naprej, pridete do prepričanja, da »laž ima kratke noge!«

(Nemški Celjani) želijo biti — v gualazu snedeni. Presmešno, kake neumne,

rekli bi otročje reči si nemčurji izmišljajo in na dan spravljajo — samo iz namena, Slovincem škodovati. Pripeljali so vam oni dan neko staro žensko pred sodnijo, češ, ta bo spričala, da je med Slovenci krožila neka pola s pozivom, vsi Nemci se morajo postreliti in iz njih — gulaž narediti. Ne vemo sicer, katera umna nemčurska glava je ta nestvor laži iztuhala, vendar dovolj nam je da vemo, da se v istini take glave s kanibalskimi idejami med njimi nahajajo.

(Mrtvec sežgal.) V deželni bolnici v Celji je umrl neki protestantski železnični uradnik. Pogrebno društvo celjsko, katero se nahaja v nemških rokah, pa je bilo toli neprevidno, da je pustilo mrtveca pri prižganih svečah brez vsakega čuvaja na odru ležati. Goreči sveči pa sta zanetili ogenj, tako, da so našli drugega dne mrliča na pol sežganega.

(Nagle smrti) je pri Sv. Štefanu poleg Šmarja umrla T. K. Na Veliko Gospojnico 15. avgusta je prejela še jutraj sv. zakramente. Pride pa domov in se zgrudi mrtva na tla. Kolika sreča, da se je tako lepo pripravila na naglo smrt!

(Zdivjani nemški) pobalini so se zadnjo nedeljo v noči vozili iz Vitanja v Celje in celo pot heilali in — iz revolverjev v slovenske hiše streljali in šipe lomili. Zandarji zasledujejo drzne zločince. Mestni pobalimi so torej oboroženi, da bi na Slovence kedaj bodi streljali; pravijo, da je firma Rakuševa prodala 200 revolverjev. Kaj bo, če se tudi slovenski ljudje oborožijo?

(Pazite pri streljanju!) V torek popoldne se je ponesrečil Anton Kosar, delavec pri grof. Meranovem oskrbništvu na Janžovem vrhu nad Lembahom. Zaradi hitrega streljanja je padla žrjavica v topič, koj pri nasipu smodnika se vname smodnik ter zadene omenjenega v oko ter mu povzroči grozne bolečine. Le sreča, da je bil zavarovan. Našim strelcem je treba velike pazljivosti.

(Žalostno.) V petek 25. avg. popoldne je v Laporji pogorel kmet Štefan Kac. Njegov triletni sinček je pod kolarnico zakuril in zgorela je hiša in hlevi. Nesrečni gospodar pa je zbesnel in hotel otroka vreči v ogenj, ko bi mu ga ne bili ljudje iztrgali iz rok. Zvečer ga je orožnik odvedel v ječo. Kakor se čuje, se mu pamet meša. Stariši, skrivajte žveplenke!

(Občinska seja v Kozjem.) Pretečeno nedeljo, dne 27. avgusta pokazala je naša občina narodno svojo zavest. Sklenilo se je več koristnih predlogov, o katerih še v prejšnjih časih v občinski hiši nihče sanjal ni. Tako protest proti počenjanju celjske fakinaže nasproti Slovincem in proti ravnanju policije, zato naj se ista podržavi. Sklene se prositi za slovensko vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani, potem za dvojezični poštni pečat na kozjanski pošti. Občinski zastop je imenoval pri tej seji dva častna občana, katera sta se veliko trudila za probujo naše občine in cega okraja, t. j. gospoda župnika Tomažiča, načelnika okrajnega zastopa kozjanskega, ter bivšega vikarija v Kozjem, gsp. F. Muršiča. Kaj pa porečejo k temu hajlovci, posebno kozjanski mogotec?

(Kaj bo, kaj bo.) če bo tako vreme! tako vzdihujejo Trojiški Posilinemci, kadar se približuje kak romarski shod pri Sv. Trojici, a je slabo vreme. Dobro vedò, če slovenskih romarjev ni, tudi denarja v žepu ni. Predzadnjo nedeljo pa je prišlo nad 500 Slovencev, pa bi bili najrajše jih potopili v žlici vode.

(Pozor.) kmetje župnij Sv. Trojice, Sv. Antona, Sv. Benedikta! Nedolgo bo volitev odbora in načelstva naše posojilnice. Zadnjič ste volili načelnikom F. Goloba. V nedeljo pa ste se prepričali, da ste se hudo varali v njegovi osebi glede narodnosti. Pri prihodnji volitvi mu izrazite nezaupanje s tem, da mu nikdo ne odda svojega glasu. Ni naše gore list.

(Smešno!) Nek našuntani hajlovec pri Sv. Trojici se je postavil ob cesti, po kateri